

Sygn. akt III AUa 471/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2019 r. w Lublinie

sprawy E. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 23 marca 2018 r. sygn. akt VI U 910/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz E. O. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Jacek Chaciński Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska

III AUa 471/18

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 7 września 2017 roku, odmówił E. O. prawa do emerytury w obniżonym wieku, ponieważ zdaniem organu nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych a jedynie 13 lat 11 miesięcy i 29 dni (na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego i autobusu). Do okresów takiej pracy nie zaliczono natomiast okresów od dnia 01 września 1994 roku do dnia 31 grudnia 1997 roku na stanowisku kierowcy samochodu pożarniczego i od dnia 01 stycznia 1998 roku do dnia 31 sierpnia 1998 roku na stanowisku kierowcy-mechanik samochodu pożarniczego-portiera, bowiem na podstawie posiadanej

dokumentacji organ nie jest w stanie stwierdzić czy wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Radomiu wniósł wnioskodawca E. O., wskazując, że organ rentowy niezasadnie odmówił mu uwzględnienia okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach od dnia 01 września 1994 roku do dnia 31 grudnia 1997 roku oraz od dnia 1 stycznia 1998 roku do dnia 31 sierpnia 1998 roku na podstawie świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionego przez (...) S.A. Oddział (...) w S. na stanowisku kierowcy samochodu specjalistycznego pożarniczego marki J..

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 23 marca 2018 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił E. O. prawo do emerytury od dnia (...).

Sąd Okręgowy ustalił, że E. O., urodzony (...), w dniu 26 czerwca 2017 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia, wskazując, iż na dzień 01 stycznia 1999 roku udowodnił co prawda ogólny staż ubezpieczenia w wymiarze 25 lat, w tym 22 lata 3 miesiące okresów składkowych, 8 miesięcy i 23 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lata 6 miesięcy okresów uzupełniających, to jednak nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach,

E. O. w dniu 1 marca 1985 roku podjął zatrudnienie w Zakładzie (...) w S. Dziale (...) na stanowisku kierowcy autobusu, na którym pracował do dnia 31 stycznia 1993 roku, kiedy to w związku z redukcją etatów kierowców autobusów spowodowaną likwidacją dowozu pracowników do zakładu został przeniesiony na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego w celu uniknięcia zwolnienia z pracy. Z dniem 01 września 1994 roku skarżący został przesunięty na stanowisko kierowcy samochodu pożarniczego – portiera. Od dnia 01 stycznia 1995 roku wnioskodawcy powierzono stanowisko kierowcy-mechanik samochodu pożarniczego, zaś w okresie od dnia 24 kwietnia 1995 roku do dnia 26 kwietnia 1995 roku odbył kurs ratownictwa chemicznego i z dniem 01 czerwca 1995 roku został powołany na członka Zakładowej (...). Od dnia 1 stycznia 1998 roku ponownie powierzono wnioskodawcy dodatkowo wykonywanie obowiązków portiera i w ten sposób pracował już do końca zatrudnienia, tj. do dnia 31 sierpnia 1998 roku. Od chwili przeniesienia na stanowisko kierowcy samochodu pożarniczego wnioskodawca jeździł wyłącznie samochodem marki J. o masie całkowitej 16 ton wyposażonym w sygnały dźwiękowe i świetlne oraz motopompę do podawania wody, co powodowało konieczność umieszczenia w angażu stanowiska mechanika. Samochód ten posiadał także zbiornik na wodę o pojemności 8.000 litrów i był garażowany w ogrzewany garażu w celu zapewnienia płynnego jej stanu skupienia. Wykorzystywany był do gaszenia pożarów w obrębie zakładu oraz miasta P., przy czym o pożarze zakładowa jednostka informowana była telefonicznie przez jednostkę pożarniczą z P.. Do akcji gaśniczej wnioskodawca wyjeżdżał przeciętnie 3-5 razy w tygodniu i wówczas korzystał zarówno z sygnałów dźwiękowych jak i świetlnych. Na miejscu akcji natomiast do jego obowiązków należała również obsługa motopompy w celu przepompowywania wody ze zbiornika do węży gaśniczych. W okresach kiedy natomiast oczekiwano na wyjazd wnioskodawca sprawdzał czujniki i hydranty oraz kontrolował zakład pod względem ewentualnego zagrożenia powstania pożaru, jak też przyglądał się centralce alarmowej. W ten sposób wnioskodawca pracował w systemie IV-brygadowym w pełnym wymiarze czasu pracy. Innych czynności nie wykonywał, w szczególności nie naprawiał samochodu pod względem mechanicznym, gdyż do tego zadania zatrudnieni byli inni pracownicy.

Sąd Okręgowy orzekł, że w oparciu o przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wnioskodawca urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku mógłby uzyskać prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32 – czyli 60 roku życia, pod warunkiem osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okresu składkowy i nieskładkowego wynoszącego 25 lat. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje, że E. O. w dniu (...) osiągnął wiek emerytalny 60 lat, posiada wymagany 25-letni ogólny staż ubezpieczenia, nie był członkiem żadnego z otwartych funduszy emerytalnych oraz, że udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 roku 13 lat 11 miesięcy i 29 dni okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach (od dnia 1 lutego 1979 roku do dnia 13 listopada 1992 roku i od dnia 15 listopada 1992 roku do dnia 31 stycznia 1993 roku).

Spornym natomiast pozostaje, czy wnioskodawca wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A w wymiarze w okresie od dnia 1 września 1994 roku do dnia 31 sierpnia 1998 roku i czy w związku z tym posiada, co najmniej 15 lat oraz czy okresy te został osiągnięty przed dniem 01 stycznia 1999 roku.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) w S. na stanowisku kierowcy samochodu pożarniczego – mechanika od dnia 1 stycznia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1997 roku E. O. wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A dziale XIV poz. 23 oraz VIII poz. 2 stanowiącym załącznik do rozrządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43), tj. prace funkcjonariuszy pożarnictwa oraz prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów

i motorniczych tramwajów. Okoliczność tą Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków przesłuchanych w sprawie. W tym zakresie Sąd uznał również za wiarygodne wyjaśnienia E. O. co do jego zatrudnienia w w/w przedsiębiorstwie. Zeznania te zostały bowiem potwierdzone przez zeznania świadków M. D. – zatrudnionego w latach 1979-2000 początkowo na stanowisku wózkarza, a następnie od 1993 roku

w przyzakładowej straży pożarnej i K. W. – zatrudnionego w latach 1982-1999 w charakterze kierowcy samochodu pożarniczego. Świadczy Ci potwierdzili okoliczności podane przez wnioskodawcę, opisali czynności jakie wykonywał i zagrożenia jakie występowały na zajmowanych przez niego stanowiskach. Świadczy Ci byli w spornych okresach pracownikami w/w zakładu, zatem mieli możliwość obserwacji wnioskodawcy podczas pracy na zajmowanych przez niego stanowiskach. W ocenie Sądu zeznania tych świadków należy uznać za wiarygodne, obiektywne i stanowiące miarodajny dowód w sprawie. Ponadto należy mieć na uwadze fakt, iż świadkowie swoje zeznania oparli na własnych obserwacjach, bowiem pracowali wraz z wnioskodawcą w spornym okresie. Podkreślenia wymaga, iż w tym czasie wnioskodawca jeździł samochodem pożarniczym

o masie 16 ton wyposażonym w zbiornik na wodę o pojemności 8.000 litrów, motopompę oraz sygnały świetlne i dźwiękowe, które wnioskodawca musiał potrafić uruchomić i w związku z tym miał on dodatkowo angaż mechanika. W omawianym okresie jako kierowca sprzętu pożarniczego wnioskodawca był strażakiem i wyjeżdżał do pożarów na terenie zakładu pracy, a także do innych pożarów w rejonie działalności Państwowej Straży Pożarnej w P.. Wykonywał zatem czynności o charakterze operacyjno-technicznym. Podnieść w tym miejscu należy, iż zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami ustawy

z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2017.1260), jak

i rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 roku w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz.U.1968.27.183) pojęcie pojazdu uprzywilejowanego w ruchu było definiowane podobnie. Mianowicie jest nim pojazd wysyłający sygnały świetlne w postaci niebieskich świateł błyskowych i jednocześnie sygnały dźwiękowe o zmiennym tonie. Rozporządzenie to w § 37 ust. 1 określało, że pojazdami samochodowymi uprzywilejowanymi mogą być pojazdy straży pożarnej, pogotowia ratunkowego i górniczego, Milicji Obywatelskiej, Wojskowej Służby Wewnętrznej, a na terenie pasa granicznego również Wojsk Ochrony Pogranicza, uczestniczący w akcjach związanych z wypadkami lub innymi zagrożeniami. Natomiast zgodnie z § 1 ust. 1 i § 3 ust. 1 i 2 zarządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1973 roku w sprawie sygnałów i oznakowania pojazdów samochodowych uprzywilejowanych w ruchu sygnałami ostrzegawczymi wskazującymi uprzywilejowanie pojazdu samochodowego w ruchu drogowym są sygnały dźwiękowe o utrzymanej kolejności dwu dźwięków, odpowiadające Polskiej Normie PN-71/S-76006 oraz sygnały świetlne w postaci niebieskich świateł migających widocznych przy oświetleniu słonecznym z odległości co najmniej 150 m i nie oślepiające użytkowników dróg w nocy. Podobnie kwestię tą regulowało obowiązujące następnie rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej (Dz.U. 1993.21.91 z zm.), które w pkt 8 § 23 stanowiło, że pojazdem uprzywilejowanym są karetki sanitarne pogotowia ratunkowego, lub inne pojazdy używane w związku z ratowaniem życia lub mienia albo w celu zmniejszenia skutków katastrofy - na podstawie zezwolenia wydanego przez wojewodę po zasięgnięciu opinii komendanta wojewódzkiego Policji. Z niekwestionowanego w tym zakresie przez skarżącego stanu faktycznego wynika natomiast, że odwołujący w

badanym czasie był zatrudniony jako kierowca samochodu pożarniczego, wyposażony w urządzenia wymagane przez § 1 w/w rozporządzenia nie czyni z niego pojazdu uprzywilejowanego. Pojazdem takim może być bowiem wyłącznie samochód należący do jednej z kategorii z § 37 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 roku w sprawie ruchu na drogach publicznych i wówczas musi on spełniać owe dodatkowe wymagania.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca jako kierowca takiego pojazdu narażony był zatem na czynniki związane z prowadzeniem pojazdu w ruchu publicznym w stanie zwiększonego zagrożenia, a to z uwagi na konieczność szybkiego dotarcia do powstałego pożaru przy możliwości niestosowania się do przepisów o ruchu drogowym. Oznacza to możliwość niestosowania się do pierwszeństwa przejazdu wyznaczanego przez znaki drogowe czy sygnalizację świetlną, jazdę z naruszeniem zasady ruchu prawostronnego czy wreszcie jazdę "pod prąd" drogami jednokierunkowymi. Wymagane jest wówczas zachowanie szczególnej ostrożności, a więc wzmożonej, w dużym stopniu absorbującej uwagę i przez to wyczerpującej psychofizycznie. Nadto praca kierowcy samochodu pożarniczego wymaga w ramach kilkunastogodzinnych dyżurów pełnej gotowości do wyjazdu, charakteryzuje się więc stanem ciągłego napięcia. Podkreślić przy tym należy, że wykonywanie pracy w warunkach szczególnych wymienionej w poz. 23 działu XIV wykazu A oznacza faktyczne realizowanie prac należących do obowiązków funkcjonariuszy pożarnictwa niezależnie od tego, czy osoba je wypełniająca posiadała w tym okresie formalny status funkcjonariusza pełnomocnictwa (por. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 06 grudnia 2012 roku, I UK 298/12 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 01 października 2013 roku, III AUa 187/13). Wszystkie te czynniki niewątpliwie negatywnie wpływają na zdrowie i w tym samym ich ciągle wykonywanie uzasadnia nabycie przywileju jakim jest prawo do emerytury w wieku obniżonym. Mając na uwadze powyższe należało uznać, iż E. O. w okresie od dnia 01 stycznia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1997 roku wykonywał prace w warunkach szczególnych wskazane

w wykazie A dziale XIV poz. 23 oraz VIII poz. 2 stanowiącym załącznik do rozrządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43), tj. prace funkcjonariuszy pożarnictwa oraz prace kierowców samochodów ciężarowych

o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów.

Sąd nie uwzględnił natomiast do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 1 września 1994 roku do dnia 31 grudnia 1994 roku oraz od dnia 1 stycznia 1998 roku do dnia 31 sierpnia 1998 roku, kiedy to wnioskodawca dodatkowo w angażach wpisane miał stanowisko portiera. Odnośnie tego okresu, wskazać należy, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace, o jakich mowa w rozporządzeniu (por. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272 oraz z dnia 19 maja 2011 roku, III UK 174/10, LEX nr 901652).

Z dokumentów zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy w postaci z angaży i zakresu obowiązków wynika zaś jednoznacznie, że w omawianych okresach wnioskodawca był nie tylko kierowcą samochodu pożarniczego, ale także portierem.

Sąd Okręgowy uznał za w tym zakresie za niewiarygodne zeznania świadków oraz zeznania wnioskodawcy w zakresie w jakim wynika z nich, że pełnienie przez wnioskodawcę obowiązków dozorczy nie wpływało na wymiar czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu pożarniczego. Z wystawionego wnioskodawcy zakresu obowiązków znajdującym się w jego aktach osobowych wynika bowiem, że jako do dozorczy należało do niego m.in.: pełnienie dyżurów na terenie zakładu pracy w systemie zmianowym, kontrola zabezpieczenia stanu dróg i dojazdów przeciwpożarowych,

kontrola zakładu pracy pod względem stanu bezpieczeństwa pożarowego, kontrola stanu zabezpieczenia mienia przed kradzieżą lub zniszczeniem oraz dokonywanie interwencji w razie stwierdzenia usiłowania zaboru mienia lub jego zniszczenia, stała kontrola osób i środków transportu przed wejściem i wjazdem na teren zakładu, wymaganie aktualnego zezwolenia na wjazd, prowadzenie stałej kontroli pojazdów mechanicznych przyjeżdżających i wyjeżdżających z zakładu, prowadzenie kontrolki osób przebywających w zakładzie pracy po godzinach pracy itp. Trudno zatem racjonalnie zakładać, że mimo wykonywania powyższych obowiązków wnioskodawca jednocześnie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku kierowcy samochodu specjalistycznego pożarniczego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Nie można też przyjąć, że wystawiony wnioskodawcy zakres obowiązków jest niewiarygodny. Podkreślić trzeba także, że sam pracodawca nie zaliczył tego okresu spornego do pracy w warunkach szczególnych określonej w Wykazie A, Dziale XIV, poz. 23, ale do działu VIII, poz. 2. Okres ten pozostaje jednak bez wpływu na prawo do dochodzonego świadczenia.

Konkludując, okres pracy E. O. w warunkach szczególnych na dzień 11 stycznia 1999 roku wynosi 15 lat 11 miesięcy i 29 dni. Zostały zatem spełnione przesłanki określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał naruszenie prawa materialnego art.184 w związku z art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przez błędną wykładnię i ustalenie, że wnioskodawca wykonywał prace w pełnym wymiarze czasu pracy podczas gdy z dokumentów wynika, że miał on powierzone też inne obowiązki – portiera niestanowiące pracy w szczególnych warunkach;

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w materiale dowodowego polegającą na przyjęciu, że wnioskodawca wykonywał w zaliczonym okresie wyłącznie pracę funkcjonariusza pożarnictwa, podczas gdy z dokumentów wynika, że musiał też wykonywać prace portiera.

Wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego ani sprzeczności w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art.184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2018 r. poz. 1270), ani też przepisu § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te znajdują zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym i na ich podstawie słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnił wymagane warunki do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Okoliczności te Sąd ustalił w oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, w tym również o dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy oraz zeznania świadków, którzy w sposób stanowczy i przekonujący potwierdzili, że w czasie zatrudnienia w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) w S. na stanowisku kierowcy samochodu pożarniczego – mechanika od dnia 1 stycznia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1997 roku E. O. wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A dziale XIV poz. 23 oraz VIII poz. 2 stanowiącym załącznik do rozrządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43), tj. prace funkcjonariuszy

pożarnictwa oraz prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów Sąd Okręgowy wnikliwie zgromadził materiał dowodowy i przeanalizował dokładnie każdą okoliczność podnoszoną przez wnioskodawcę w odwołaniu a organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie., w tym również te zastrzeżenia obecnie ponownie podnoszone w apelacji, co do pracy na stanowisku portiera. Sąd Okręgowy wyłączył e okresy, co do których istnieją dokumenty wskazujące na wykonywanie przez wnioskodawcę dodatkowo pracy portiera i ten okres nie został uwzględniony przy ustalaniu wymiaru pracy w warunkach szczególnych.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi, nie przekraczając granic określonych w art.233 § 1 KPC. W uzasadnieniu wyroku Sąd odniósł się do wszystkich kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i ocenił zasadność odwołania na podstawie powołanych przepisów z przytoczeniem ich treści i poglądów Sądu Najwyższego, przy czym ustosunkował się również do argumentacji organu rentowego zawartej w zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy, co więcej stanowisko organu rentowego nie znajduje żadnych podstaw w zebranych materiałach dowodowych. W toku postępowania organ rentowy nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych a udział jego pełnomocnika w postępowaniu ograniczał się do przedstawienia stanowiska strony o oddaleniu odwołania.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na przepisach art.98 KPC oraz § 9 ust.2 i § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800)